ATEŞ!

ÇOCUKLARA-

HAFTALIK

MECMUA

SAYI: 20

15 KURUŞ

Sarkomer/Çizgi Diyarı

Banker'in KATİLİ

Mağnezyum parlayınca, fotoğrafçı Karter, evvelâ yerde hareketsiz yatan adamın, sonra da kapısı ardına kadar açık duran büyük kasanın resmini aldı.

Kapının yanında bekleyen polis hafiyesi Dekster, sabırsızlığını belli eden bir tonla:

— Bitti mi? diye sordu.

— Evet. Lâzım olan bütün resimleri çektim.

Dekster, cesede bir an baktıktan sonra, yanında duran doktora:

— Adam, iyi vurmuş Doktor! dedi. Şu vaziyete bakın! Bu adam, banker Stram'dır. Yarım saat evvel, yani saat tam sekizde, evin kapıcısı tarafından burada, kendi çalışma odasında ölü olarak bulunmuş..

Bu anda polis hafiyesi, sözünü ansızın kesti ve bağırdı:

— Karter! Yerdeki halıyı olduğu gibi bırakın! Size, hiç bir şeye dokunmamanızı söylememiş miydim?

Kıymetli ve kalın halının üzerindeki buruşukluğu ayağı ile düzeltmek üzere bulunan fotoğrafçı Karter, geri çekildi.

Dekster, yere diz çöktü ve halının üzerindeki buruşukluğu tetkik ettikten sonra, gözleri tavana doğru dikilmiş olan cesede dikkatle baktı. Bir müddet daha bu vaziyette durdu ve sessizce ayağa kalkıp, elleri arkada, odanın içinde dolaşmağa başladı.

Yüzünden, düşünceli olduğu anlaşılıyordu. Bir müddet sonra durdu ve kapıda nöbet bekleyen polise:

— Kasayı bu vaziyette, yani kapalı mı buldunuz? diye sordu.

— Evet efendim, kapalıydı. Cani, hiç bir şeye dokunmadan kaçmış.. Hattâ kasayı açmak için getirdiği âlet çantasını bile kasanın yanında bırakmış.. Tetkikat neticesinde suçlunun, mutfak kapısının üzerinde bulunan kapaklı pencereden girmiş olduğunu anladık.

Polis hafiyesi Dekster, masanın üzerinde duran çantayı açtı ve içindeki âletleri birer birer çıkarmağa başladı. Nihayet gülümsedi ve:

— Buraya gelen, hiç de usta değilmiş, dedi. Herhalde profesyonel bir kasa soyguncusu değil! Bu âletlerle, önümde duran kasayı açmak mümkün değildir. Artur Stram, zengin bir adamdı, değil mi?

Polis memuru cevap verdi:

— Eskiden çok zenginmiş.. Fakat söylediklerine nazaran, son zamanlarda büyük zararlara uğramış..

— Stram, eve gelmezden önce bankaya uğramış mı?

— Evet efendim. Hırsızın bunu bilmesi, bir talih meselesidir. Çünkü maktulün parası, şimdi kasasında bulunuyor.

Polis hafiyesi Dekster, eline büyük bir pertavsız aldı ve kasayı daha yakından tetkik etmeğe başladı.

— Kilidin yakınında derin ve taze bir çizik var, dedi. Buna rağmen, kasa çok yeni. Herhalde alınalı çok olmamış.. İşinizi bitirdiniz mi Doktor? Neye karar verdiniz?

— Alelâde bir bıçaklama, Dekster. Cinayet, ucu yukarıya doğru kıvrık bir hançerle yapılmış.. Hava borusu ve damarlar kesilmiş..

Dekster, doktorun yüzüne hayretle baktı:

— Ucu kıvrık bir hançerle mi dediniz? dedi. Bak, işte bu, ümit etmediğim bir şey.. Ben, size bir şey söyliyeyim mi? Adamın ne bir akrabasının, ne de kapıcının bu vak'adan haberdar olmaması biraz tuhaf.. Sonra, hayret edilecek bir nokta daha var: Buraya hırsızlık maksadile gelen ve bir cinayet işleyen adam, Stram'ın cebinde bulunan anahtarlarla kasayı kolayca açar ve istediğini elde edebilirdi.. Maktulün de gece saat birde tamamen giyinik olması hayretimi mucip oluyor. Neyse, bunu sonra tekrar düşünürüz. Şimdi mutfak kapısının üzerinde bulunan kapaklı pencereye gidelim.

Polis memuru önden, Dekster arkadan yürüyerek bir salondan geçtiler ve mutfağa girdikten sonra, bahçeye açılan kapının yanına gittiler. Kapı, kapalıydı. Fakat üzerindeki pencere açık bulunuyordu. Sürgünün üzerinde, hırsızın açtığı tel asılıydı. Polis hafiyesi Dekster, kapının önüne bir sandalye koydu ve üzerine çıktıktan sonra, telin geçirilmesi için kapının üzerine açılmış olan ufak deliği dikkatle tetkik etmeğe başladı.

Sandalyeden indiği zaman, polis hafiyesinin yüzü ciddî bir hal almıştı. Hiç sesini çıkarmaksızın polis memurunun yanından geçti; koridora girdi ve merdivenden çıktıktan sonra, içinde muhtelif cins silâh bulunan bir odanın kapısını açtı. Hiç tereddüt etmeksizin içeri girdi. Duvarda, diğer silâhlar arasında asılı duran taşlı bir hançeri alıp:

— Bu hançer, muhakkak yıkanmış olacak.. Sapı henüz kurumamış..

Dedikten sonra ayaklarının ucuna basarak, başka bir kapı açtı ve küçük bir odaya girdi.

Bu anda içerden bir ses işitildi. Pencerenin yanında, gayet güzel, fakat yüzü sararmış genç bir kız duruyordu.

Dekster, kızın vaziyetine ehemmiyet vermeden, ona doğru yürüdü ve sesine âhenk vermeğe çalışarak:

— Matmazel Tober, bunu niçin yaptınız? diye sordu. Amcanız, hâminiz olan Stram'ı niçin öldürdünüz?

(Devamı 11 nci sayfada)

ATEŞ
ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

YIL: 1 — CİLT: 1 — SAYI: 20
4 ŞUBAT 1953

Çıkaran
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ MATBAASI

HAYALET

Klayton, büyük şöminenin yanındaki koltuğa oturmuş, bir hikâye anlatmağa hazırlanıyordu. Sanderson emektar piposunu içerek, onun söze başlamasını bekliyordu. Evans, mütevazi aktör, Vişh sessizce oturuyorlardı. Dördümüz de erkenden Siren Kulübüne gelmiştik. Klayton, bütün geceyi burada geçirmiş bulunuyordu. Ve bize anlatacağı da bu gece zarfında başından geçen bir hâdiseydi.

— Biliyor musunuz? dedi. Ben bütün gece burada kaldım.

Vişh:

— Pek de yalnız sayılmaz, dedi. Uşakları unutmayın.

— Evet, fakat onlar, binanın öte tarafında idiler.

Sigarasından bir nefes çekerek:

— Evet dostlarım, şaşırmayın. Bu gece bir hayaletle karşılaştım.

Sanderson:

— Sahi mi? dedi. Şimdi nerede?

Klayton:

— Kapıyı kapatın.. Uşaklar işitip korkmasınlar. Bu, adî bir hayalet değildi. Bir daha geleceğini sanmıyorum.

Sanderson atıldı:

— Demek onu sonra gitmeğe bıraktınız?

— Evet, ona çok acımıştım.

Vişh:

— Onunla konuştunuz mu? diye sordu.

— Evet, tam bir saat.. Zavallıcık.. Şunu anlıyorum ki, bir karakter asla değişmiyor. Enerjik insanların hotrlakları da enerjik oluyor. Hayaletin çoğu tekrardan eski evlerine döndükleri için, onlara manyak ve ahmak gözüyle bakarız. Fakat bu onlardan değildi. Bambaşka idi. Onun zayıf karakterli olduğunu derhal anlayıverdim.

Sigarasını içmek için, biraz durdu; sonra devam etti:

— Onu büyük koridorda gördüm, arkası bana dönüktü. Hiç tereddüt etmeden bunun bir hayalet olduğunu anladım. Şeffaf ve beyazdı. Görünüş itibarile zayıftı. Karakteri de görünüşünden daha kuvvetli değildi. Ne yapmak istediğini bilmiyordu. Bir elini rafa dayamış, diğerini ağzına götürmüştü. İşte, aynen böyle..

Sanderson lâfı kesti:

— Nasıldı? diye sordu.

— Zayıf, başı küçüktü, saçları taranmıştı, kulakları oldukça çirkindi, omuzları kalçasından daha dardı. Gömleği açıktı, pantalonu biçimsizleşmiş, ceketi oldukça iyi idi.

Bütün bunları ilk bakışta farkettim. Merdivenlerden çıkarken, onu birdenbire görmüştüm. Ondan hiç korkmamıştım. Öyle sanıyorum ki, böyle hallerde insan, hakikatle karşılaşınca, düşündüğünden fazla kork muyor. Soğukkanlı oluyor.. Yalnız düşünüyordum. Allahım, bu bir hayalet.. Ben ise 25 senedenberi hortlak ve hayalet hikâyelerine inanmaktaydım.

Vişh:

— Sonra? dedi.

— Koridora henüz varmıştım ki, döndü. Yüzünü görüyordum. Karakteri sabit olmayan bir genç adamın siması, lâlettayin bir burun, zayıf ruhlu olduğunu gösteren bir çene..

Beni görünce, biraz baktı. Ben de ona baktım. Sonra birden, herhalde ne olduğunu hatırladı ve birden hayaletlerde görülen o mahut jesti alarak, zoraki boğuklaştırılan bir sesle: "Huuu!" dedi.

Söylemeğe lüzum yok ki, bu ses, hiç de korkunç değildi. Bilhassa henüz yemekten kalkmış bir insan için.. Ona dönerek, kuru bir sesle:

— Huuu! Eh, peki ne olacak? Kulüpte ne işiniz var? Hem ne istiyorsunuz? dedim.

Onun titrediğini farkettim:

— Huuu! diye tekrar etti.

— Huuu, demekle iş bitmez, dedim. Kulüpte âza mısın?

Biraz utanarak:

— Hayır, dedi. Ben, kulüp âzası değilim. Ben bir hayaletim, hortlağım!

— Bu, Siren Kulübüne niçin geldiğinizin sebebi değil. Burada ne işiniz var?

Hayaletin kolları iki yanına düştü. Bana baktı. Beceriksiz ve sıkıntılı idi. Bu hayalet, aptal, zayıf bir insana aitti:

— Pek âlâ, söyliyeyim, dedi. Dolaşıyorum.

— Buna hakkınız yok ki.. Hortlak olun veya olmayın, bu ciddî kulüpte işiniz yoktur. Yoksa burada mı katledilmiştiniz?

— Yok canım. Bu eve, çok eski zamana ait olduğu için geldim.

— Bu, sebebi izah etmez, dedim. Eğer ben, sizin yerinizde olsaydım, kaybolmak için, horozların ötmesini beklemezdim.

— Evet, fakat ne çare ki.. dedi.

— Kaybolmak lâzım, diye tekrarladım.

— Fakat, dedi. Muvaffak olamıyorum.

— Nasıl?..

— Evet, beceremiyorum.. Bazı şeyler unutmuşum galiba.. Yirmi dört saattenberi buradayım. Gündüz boş odalardaki dolaba gizlendim. Böylece mösyö, durmadan dolaşıyorum. Bir çok defalar kaybolmak istedim, muvaffak olamadım.

Klakton bize dönerek:

— Görüyorsunuz ki, dedi. Bu itiraftan sonra ben de vaziyetimi değiştirdim. Alt katta ayak sesleri duyduğumdan onu bir odaya götürdüm. Hayalete:

— Oturunuz, bana her şeyi anlatınız, dedim. Kötü vaziyettesiniz ha...

Fakat o, oturmak istemedi; ötede beride dalgalanarak, yarım şeffaf bir halde biraz dolaştı. Hakikî bir hayalet karşımda, odamda idi. Durmadan dolaşıyordu. O kadar şeffaf-

(Devamı 4 üncü sayfada)

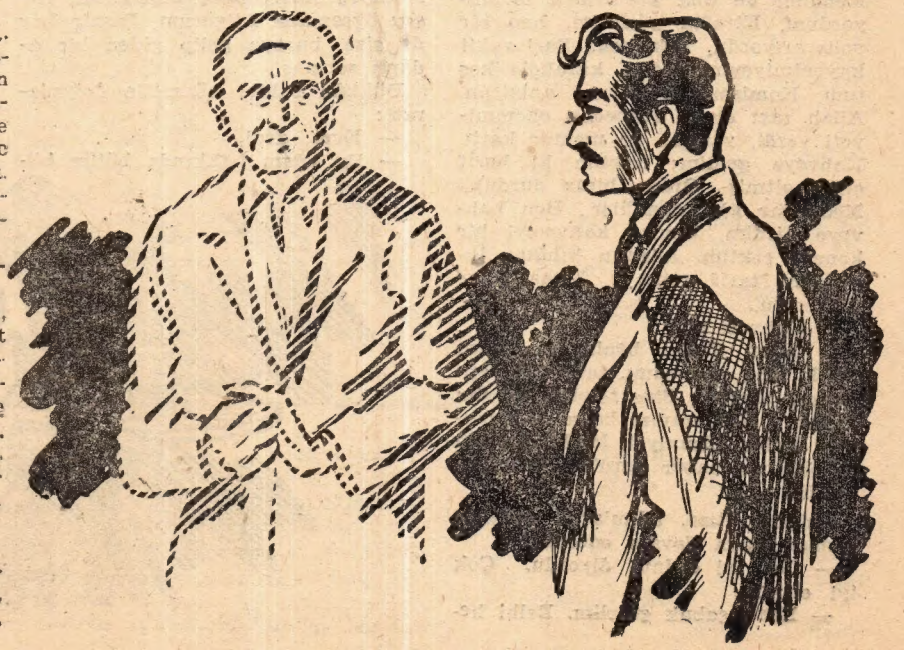

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

— Malûm..

— İşte bu adama tesadüf ettim.

— Nerede, ne zaman?

— Şimdi, yarım saat evvel.. Yarım saat bile olmadı.. Sirkecide trenden çıktım. Hani karşı tarafa, postahaneye gider dar sokak vardır...

— Evet?..

— Bir yumak iplik almak için o sokağa sapmıştım. Ne göreyim? Herif, oradaki handan çıkmadı mı? Baktım, geliyor. Beni görmesin diye, oradaki turşucuya girdim. Geçti. Hemen ben de arkasından.. Malûm ya, bu herifin, duvara zavallı kızı gömmüş olan haydutların yamağı olması çok mümkün.. Çünkü evi benden o kiraladı.

— Malûm.. Malûm.. Sonra?

— Sonra, peşine düştüm. Fakat herif kanlı, canlı, izbandut gibi.. Koşuyor.. Ben ihtiyar.. Gene de maaşallah geri kalmadım.. O gider, ben giderim.. Kendi kendime, aman bir polis geçse de, şu herifi tevkif ettirsem, diyordum.. Aksi gibi, görünürde polis yok.. Bende bir heyecan.. Ya herif bir tramvaya veya otomobile atlar da, elden kaçarsa diye yüreğim küt küt atıyor.

Nihayet, Sirkecideki kahvelerden birine girdi. Ben dışarda kaldım.. Kendimi de ona göstermek istemiyordum. Etrafta gözlerim, hep bir polis arıyordu. Yok, yok.. Bari vakit kaybetmiyeyim dedim, karakola koştum. Komisere meseleyi anlattım. Allah razı olsun, icabeden ehemmiyeti verdi, yanıma üç memur kattı. Kahveye geldim; baktım ki herif çıkıp gitmiş.. Orada biraz durduk.. Memurlar geri döndüler.. Ben kahveye girdim. Usulca kahveciyi bir kenara çektim. Adamın kılığını, kıyafetini tarif ettim. Biraz tanır gibi oldu..

— Kahveci mi?

— Evet. Fakat benim mesleğim değil; ağız aramasını, tahkikat yapmasını bilmem. Size telefon edeyim dedim. Numaranızı bana vermiştiniz. Evden, Emniyet Müdürlüğünde olduğunuzu haber verdiler. Koştum, geldim.

Mehmet Rıza, adımlarını gittikçe hızlaştırmağa devam ederek:

— Çok iyi ettiniz, diyordu. Çok iyi ettiniz.

— Evet, çabuk gidelim. Belki herif gene kahveye gelir; yahut siz kahveden malûmat alırsınız. Belki bir ip ucu yakalanır. Çünkü bu cinayet benim evimde yapıldığı gündenberi gözüme uyku girmiyor.. Hainlerin, adaletin pençesine geçmelerini candan temenni ediyorum.

Kahvecinin önüne geldikleri zaman Mehmet Rıza sordu:

— Çaktırmadan içeriye bir göz atınız, orada mı?

Hacı Nuri bey, Mehmet Rızanın dediğini yaptıktan sonra:

— Hayır, dedi.

— Pek âlâ. Şimdi içeri girer, otururuz. Orada gayet sakin görünmeğe çalışınız, gazeteleri okuyunuz, benimle hiç bir şey konuşmayınız. Ben size bir şey sorarsam cevap verirsiniz. Herif gelecek olursa, masanın altından ayağımı dürtünüz..

— Başüstüne!

İçeri girip oturdular. Belki yarım saat gazeteleri okuyarak vakit geçirdiler ve hemen hiç bir şey konuşmadılar. Mehmet Rıza nihayet sordu:

— Onu tanıyan kahveci hangisi? Usta mı, garson mu?

Hacı Nuri bey, tezgâhta oturan, gözlüklü, kıranta bir adamı işaret ederek:

— Ben, bununla konuştum, dedi.

— Pek âlâ, geliniz, bir kere de beraber konuşalım.

İkisi de tezgâha yaklaştılar. Mehmet Rıza, gözlüklü adamın kulağına eğilerek:

— Ben, dedi, Eski polis hafiyesi Mehmet Rıza.. Belli etmeyiniz.. Bir şey öğrenmek istiyorum. Demin bey de size, buraya gelip giden bir adamı sormuş..

Dükkân sahibi hürmetle doğrularak:

— Evet, dedi.

— Bu adam hakkında bütün bildiklerinizi alçak sesle bana da anlatınız. İsmi nedir?

— İsmini bilmiyorum, Rıza bey. Seyrek gelen bir müşteridir. On beş, yirmi günde bir uğrar.

— Geldiği zaman ne yapar? Gazete okur mu? Bir şeyle meşgul olur mu? Birini bekler mi?

— Durunuz, garsonu çağırayım. Bizim Ali daha iyi bilir.

Garson geldi. Dördü de, kahvenin arka tarafında, koridorumsu bir yere çekildiler. Ali dedi ki:

— Efendim, bu adam tuhaftır. Sade kahve ve daha ziyade şekersiz çay içer. Şeker tabağını olduğu gibi geri götürürüm. Çayın içine bir tane şeker atmaz. Gazete hiç okumaz. Elinde daima büyük paketler vardır. Bugün nasılsa eli boş geldi.

— Başkalariyle buluşur mu?

— Buluşur. Paketi onlara verir. Sık sık saate bakarlar; vapura, yahut trene yetişeceklermiş gibi..

— Nasıl adamlardır onlar?..

— Vallahi, hep başka başka.. Sivelerinden anladığıma göre, bir iki tanesi Rumdu galiba.. Ama bunlar hep on beş, yirmi günde bir gelirler..

— Ne zamandanberi geliyorlar?

— Meselâ, bugün bir ay var ki bu adam uğramamıştı..

— Buraya gelmeğe başlayalı ne kadar oluyor?

— Kıştanberi geliyor. Dört, beş ay var; pek hatırlamıyorum. Hep alçak sesle konuştular..

Mehmet Rıza, biraz düşündükten sonra, hem dükkân sahibine, hem de garsona bakarak sordu:

— Farzediniz ki bu adamlar, polisin aradığı bir takım sabıkalılardır. Yarın, yahut bir hafta, on gün sonra buraya uğrarlarsa, ne yaparsınız?

Dükkân sahibi cevap verdi:

— Hemen çaktırmadan merkeze telefon ederim.

— İyi.. Fakat memurlar gelinceye kadar herif kalkıp giderse?..

Garson canlandı:

— Bırakmayız, dedi.

— Nasıl bırakmazsınız; müşteridir, el süremezsiniz ya..

— Azıcık bekleyiniz, derim.

— Şüpheye düşer, kaçar.

— Paranın üstünü geç getiririm.

— Ya bozuk para verirse?

Garson, ustasının yüzüne bakarak:

— Sahi, dedi. Memurlar gelinceye kadar herifler nasıl alıkoyarız? Yakasına yapışsak olmaz mı?

Mehmet Rıza başını salladı:

— Hayır, dedi. Polisten başka kimse, kimsenin yakasına yapışamaz! Hattâ polisin bile pek müstesna yerlerde buna hakkı vardır.. En iyisi siz, bu adama diyeceksiniz ki, biraz evvel sizin arkadaş geldi; gayet mühim bir iş için beni mutlaka beklesin, geleceğim dedi. Şapkasını nereye astığına dikkat edersiniz; dalgın bir zamanında şapkayı yanlışlıkla alıp içeriye saklamak da mümkündür. Şapkayı arar gibi yaparak vakit kazanırsınız.

Mehmet Rıza, kahve sahibi ile garsona bu adamlardan herhangi biri geldiği takdirde, hemen polise telefon ederek bu tarzda hareket etmeleri şart olduğunu anlattı ve Hacı Nuri beyle kahveden çıktı.

KALAMIŞTAKİ BAHÇE EĞLENCESİ

Mehmet Rıza, Hacı Nuri beyle kahveden çıktığı günden, İstanbul Matbuat Cemiyetinin Kalamış'taki bahçe eğlencesi gününe kadar hiç bir hâdise olmadı. Cingöz'den ses yoktu. Rumelihisarındaki tarassut altında Ridvay yalısının bahçesinde zavallı deli kızın şarkılar söyleyerek, bağırıp çağırmağa devam etmesinden başka, hâdise denilebilecek bir hareket olmamıştı. Ev halkı hemen hemen hiç dışarı çıkmıyorlardı.

Mehmet Rıza, Pandeli'yi takip ettirmekten geri durmuyordu ama, onun da Hristo ile alâkasını isbat eden hiç bir hareketi görülmedi. Hattâ, Kivelli'yi öldüren adamın Hristo olması ihtimali de, kuvvetli bir tahminin hudutlarını aşamamıştı. Elde kat'î bir delil ve emare yoktu.

Belçikalının da izi bulunamadı. Yani de ortadan kaybolmuştu. Paltkaryanın kimler tarafından kaçırıldığı anlaşılamadı. İlk zamanlar biraz açılır gibi olan esrar perdesi, bütün ağırlığiyle bu hâdiselerin üstüne kapanmıştı.

Şimdi bütün gözler, Arsen Lüpen'in bahçe eğlencesinde yapmayı vaadettiği garip sihirbazlığa çevrilmişti. Gazeteler, o geceye kadar, alaylarına devam ederek, halkın merakını ve alâkasını gıdıklamaktan bir gün geri durmadılar.

Hattâ bir akşam gazetesi, okuyucuları arasında müsabaka açmış, soruyordu:

"Arsen Lüpen, gerdanlığı çalabilecek mi? Bu işi nasıl yapacak? Sonra mücevheri iade edecek mi? Ve nasıl?.."

Hâdiseden sonra, bu müsabakada hakikaten en yakın ve en uygun cevap verenlere bir çok ikramiyeler vaadediliyordu.

(Devamı var)

HAYALET

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

tı ki, vücudunun ortasından, odadaki bakır şamdanlar ve titrek mum ışıkları görülebiliyordu. Bana, bitap bir sesle zavallı hayatını anlattı. Mahzeninde gazla zehirlenerek ölmüştü. Londra'da öğretmenlik ettiğini söylüyordu.

Klayton biraz sustu. Ben:

— Zavallı adam, diye mırıldandım.

— Evet. Hayatında hiç bir gaye yoktu. Hayalet olduktan sonra hiç bir gayesi olmamıştı. Bana babasından, annesinden, hocalarından, bütün tanıdıklarından bahsetti ve hiç kimsenin kendisini anlayamamış olduğunu söyledi. Bu, bir zavallıydı. Hiç bir zaman ne dostu olmuştu, ne de bir muvaffakiyete erebilmişti.

— Şimdi neredesiniz? diye sordum. "Şey"de mi?

Fakat bana cevap vermedi. Kendisile çok meşguldü, düşünceliydi. Kendine mahsus bir espri ile bazı itikatsız gençleri yola getirmek için hayalet şekline geçmişti. Böylece, bir hortlak olmuştu. Fakat şimdi nasıl kaybolacağını bilmiyordu. Artık bıkmış, usanmıştı. Onu bu vaziyette yalnız bırakmak istemedim.

— Bu, gayet basit, dedim. Tekrar her şeyi hatırlamaya çalışın..

Ve dediğimi yaptı.

Sanderson dayanamadı:

— Fakat nasıl? dedi.

— Manyatizmalı hareketlerle, dostum. O hareketlerle dünyaya tekrar hortlak olarak dönmüştü; ayni şekilde geri dönecekti. Aman Allahım, ne dehşetli hikâye, değil mi?

Sanderson:

— Bu manyatizmalı jestleri seyrettiniz mi? diye sordu.

Klayton:

— Tabii, dedi. Tasavvur edemiyeceğiniz kadar garip bir manzara teşkil ediyorduk. Bir hayalet ve ben, bir odada, bütün şehir uyumakta; hiç ses çıkarmıyorduk.. O, bir türlü son jestini hatırlamıyordu. Ağlamağa başlamıştı. Ona yardım etmek istedim. Bana:

— Eğer, dedi. Bütün jestleri bana biri tekrarlarsa, unuttuğumu belki hatırlarım.

Ben ona bütün bu hareketleri tekrarladım. Beni seyretti; sonra birden bağırdı:

— Evet, buldum. Bana sakın bakmayınız. Beni utandırıyorsunuz. Lütfen öte yana dönün; o zaman her şey yoluna girecek..

Ben, öte yana döndüm. Fakat ayna sayesinde onun yaptıklarını gördüm. Bütün hareketleri birden tekrarladı; sonra son jeste sıra gelince, kollarını birbirine çaprazladı. Onu gayet iyi olarak seyrediyordum. Bir an sonra kaybolmuştu.. Ben, yalnız kalmıştım. Bütün düşüncelerim altüst olmuştu. Bu sırada saat de çaldı. Her şey bitmişti.

Evans şaşkın bir sesle:

— Sonra yatıp uyudunuz demek? dedi.

— Başka nasıl yapabilirdim?

— Peki, o manyatizmalı hareketler, hatırınızda mı?

— Tabii.. Şimdi tekrar edeyim.

Vişh, donuk bir sesle:

— Bu, hoşuma gitmedi, dedi. Ayni hareketleri imkânı yok yapamıyacaktır ama, ne de olsa hiç tecrübe etmemesini tercih ederim.

Evans gülümseyerek:

— Çocuk musunuz? dedi. Madde nasıl yok olur? Korkacak bir şey yok.. Hiç bir manyatizmalı jest, Klayton'u ruhlar âlemine göndermez. Bir tecrübe edin dostum,; bunda çekinecek bir şey yok..

Vişh yerinden kalktı:

— Klayton, dedi. Vazgeçin, deli misiniz?

Klayton ona bakıyordu:

— Hakkınız var dostum. Fakat ben, o jestleri tekrar edeceğim, ne pahasına olursa olsun.. Ve son hareketten sonra, karşınızda oturan 80 kiloluk bir centilmenin yok olduğuna şahit olacaksınız. Bu münakaşa uzun sürdü. Bir deneyelim.

Eğildi, döndü, kolunu yukarı kaldırdı. Biz ona, kendimizden geçmiş olara kbakıyorduk. Bir kaç saniye sonra ayağa kalktı. Kollarını çaprazlama birbirine çattı. Başı kalkıktı. Neş'eli ve sakindi. Geniş bir nefes aldık. Zira hiç bir şey olmamıştı. Herhalde Klayton, bize hoş bir masal anlatarak, alay etmişti.

Fakat birden siması apaydınlık bir evdeki bütün lâmbaların sönmesi gibi değişiverdi. Bacakları sendeledi; yere yuvarlandı. Evans derhal kollarını açarak, onu tuttu.

Canlı insanların bambaşka bir âleme geçebilecekleri tek yoldan geçerek kaybolmuştu. O, hem yanımızda, kollarımızda; hem de artık bizden pek uzaklarda idi.

GARP CEPHESİ

BÜYÜK HARP ROMANI

20.

DÜŞÜNMEDEN YAPILAN BİR ÇILGINLIK İKİ ASKERİN HAYATINA MAL OLMUŞTU.. BU YARALI BİR MIZILAY KÖPEĞİNİN YÜZÜNDEN OLMUŞTU...

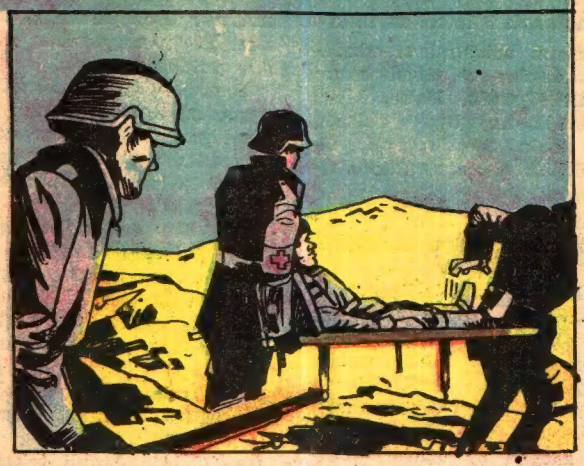

MÜLLER ÖLDÜ. BİR ŞARAPNEL GÖĞSÜNDE DERİN BİR YARA AÇMIŞTI. ANCAK YARIM SAAT YAŞADI. AMA NE MÜTHİŞ BİR IZDIRAP İÇİNDE.... ÖLMEDEN ÖNCE.. ZORLA AÇABİLDİĞİ ÇENELERİ ARASINDAN ŞU KELİMELERİ DUYABİLMİŞTİK....

MERMİ YAĞMURU ALTINDA MÜLLERİ DE GÖMDÜK FAZLA DURMAĞA İMKÂN YOK. ÇÜNKÜ RİCAT EDİYORUZ. GERİ ÇEKİLİYORUZ..

LEER DE KALÇASINDAN YARALANDI. YARASINDAN OLUK GİBİ KAN AKIYORDU. ONA YARDIM EDEMİYORUZ. İKİ DAKİKA SONRA BİR ÇUVAL GİBİ, YERE YIĞILIYOR...

AYLAR GEÇİYOR.. 1918. YAZI. HARBİN EN KORKUNÇ AYLARI OLDU. BU HARBE NİÇİN SON VERMİYORLAR? NEDEN? NEDEN??

HAVA HARBİ DE MÜTHİŞTİ..

YORGUN VE AÇ BİR ALMAN ASKERİNE KARŞI DİNÇ VE TOK.. BEŞ DÜŞMAN ASKERİ VARDI.

BİR GÜN TİJADENİ DE KAYBETTİK. ŞİMDİ, KAT VE BEN KALMIŞTIM....

TAM BU SIRADA

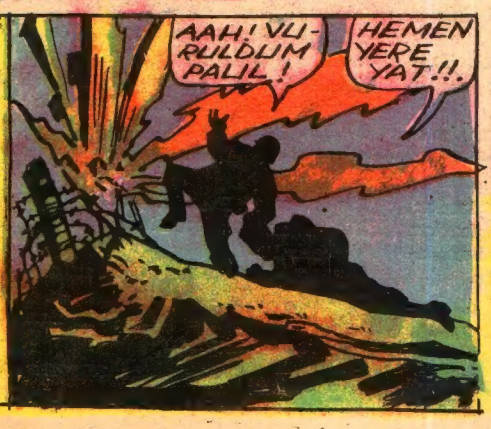

ARKASI VAR

Şarkıcı Kovboy

GENE AUTRY

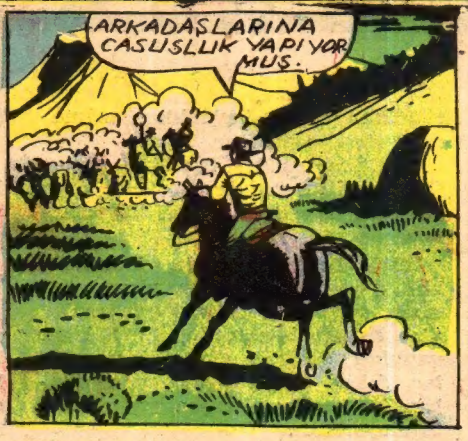

ARKASI VAR

DEHŞET DOLU BÜYÜK CASUS ROMANI:

VATANSIZ CASUSLAR

Yazan: NİYAZİ AHMET

Silâh patlar patlamaz, Çin tayyarelerinden biri, pike yaparak buraya bir bomba attı. Fakat yaptığı bu son pike oldu. Çünkü Mi-Çi, onu da yere gömmüştü.

Bu işten sonra ipin ikincisini çekti. Çinli askerler, buraya hücum etmişlerdi. Mi-Çi otomatik silâha sarıldı ve kayalıklardan aşağıya doğru hızla inerek, hücum eden Çinlileri taramağa başladı. Bir tek Çinli ayakta kalmamıştı.

Halit, bu zamana kadar bir kere bile ateş etmemişti. Birden, halinden utandı. Bütün işi Mi-Çi'ye mi bırakacaktı?

Silâhlardan ikisini kavradı ve kayalıktan fırlamak üzere idi. Saki yerinden fırlayarak kolundan çekti:

— Nereye? dedi.

— Döğüşmeye.. Yalnız Mi-Çi mi bu işleri yapacak?..

— Sen bırak.. O bilir..

— Neyi bilir?

— Hileyi..

— Hayır Saki. Onun maneviyatını kuvvetlendirmek lâzım..

— Beni dinle, Halit.. Gitme!

— Aylardır özlediğim harpti.. Beni şimdiye kadar sen bundan mahrum etmiştin.. Artık beni menedemezsin!..

— Beni bırakma, Halit!..

Mi-Çi göründü. Ateş gibi idi. Yüzünün bütün hatları gülüyordu:

— Hücuma hazırlanıyorlar, dedi.

Halit:

— Beraber gidelim!..

Halit ile Mi-Çi, otomatik silâhlariyle Çinlilere doğru bir müddet yürüdükten sonra, kayalıklara sığınarak, ateşe başladılar.

Mi-Çi, arada bir üzerlerine gelen Çin tayyarelerine de ateş ediyor ve mutlaka her ateşte bir tayyareyi düşürüyordu.

Mi-Çi bu kadarla da kalmıyor; birden yerinden fırlıyor, yirmi, otuz metre sağa veya sola giderek, oradan ateş etmeğe başlıyordu. Mi-Çi böyle yaptıkça, Çinliler oraya saldırıyorlar, fakat bu defa hiç ummadıkları bir yerden kurşun yağmuruna tutuluyorlardı.

Halit, bir ara yerinden fırladı.. Sonra yere yatarak, sürüne sürüne Çinli askerlerinin arkalarına geçti ve oradan ateş etmeğe başladı.

Bu hali gören Çinliler, her taraftan sarıldıklarını sanarak, teslim olmağa karar verdiler ve bunu, kendilerine mahsus boru sesleriyle ilân ettiler.

Mi-Çi bu boru seslerini duyunca, bir çocuk gibi sevinerek, doğru Çinli askerlerin arasına girdi ve ilk rastladığı subaya:

— Amerikalılar beni, sizi teslim almağa gönderdiler. Önce silâhlarınızı teslim edin, dedi.

Çinliler, bütün silâhları bir yere yığdılar. Mi-Çi, sesinin bütün kuvvetiyle:

— Hali, Hali! Çabuk buraya gel! diye seslendi.

Halit, Mi-Çi'nin yanına geldiği zaman, bütün Çinlilerin teslim olmuş bulunduklarını hayretle gördü.

Mi-Çi ile Halit, Çinlileri bir araya toplayarak tepeye doğru çıkardılar. Bir kayanın altına topladılar.

Halit, Mi-Çi'yi bir kenara çekti:

— Ben, Saki'nin yanına gideyim. Bakalım helikopterden bir haber var mı.. Buralarda fazla durmadan gitmeliyiz.

— Peki Hali, ben seni burada bekliyorum.

Halit, koşa koşa Saki'nin bulunduğu yere geldiği vakit, az kaldı bir cinayet işleyecekti. Çünkü, bir kaç karartı görmüştü. Tam ateş edeceği zaman İngilizce konuşulduğunu duymuş, kulak kabartınca, bunların Amerikalı olduklarını anlamıştı.

Aralarına girdiği zaman, şaşırdı. Saki, ağzından köpükler saçıyor ve:

— Halit, Halidi çağırınız! diyordu.

Halit, Sakinin başucuna geldi:

— Ben geldim Saki, bu ne hal?

— Halit, ben ölüyorum. Seni çok üzdüm. Seni çok tehlikelere soktum. Beni affet!

Halit, orada bulunanlara döndü ve:

— Siz kimsiniz? Saki'ye ne oldu? diye sordu.

Bir Amerikalı cevap verdi:

— Biz, dedi, Helikopterle sizi kurtarmağa geldik. Buraya çıktığımız zaman, Saki'yi baygın ve zehirlenmiş bulduk.

Halit, Sakiye:

— Niçin yaptın bunu Saki? diye sordu.

Saki, ağzından köpükler saçtığı halde, gülümsüyordu:

— Ben, vatansız bir casusum Halit. Casusların sonu çok defa ölümle biter. Ama ben, kendi kendimi öldürüyorum. Bunu bir başkasına bırakmıyorum.

Saki, fazla konuşamıyacak halde idi. Son gayretini toplayarak:

— Beni affet Halit, dedi. Senin rahata kavuştuğunu görmek isterdim ama, olmadı. Kısmet böyleymiş.. Eğer buradan kurtulursan, Tokyo'da ilk gittiğimiz yerde bıraktığımız çocuğumu Amerikalılara teslim et; onlar, onu büyütsünler.. Harri'ye de çok selâmlarımı söyle.. O da beni affetsin.. Yalnız Mi-Çi'yi unutmayın.. O da bir casustur.. O.. Rus...

Bu, Sakinin son sözleriydi. Başucunda oturan Amerikalı, şapkasını çıkardı ve:

— Öldü! diye mırıldandı.

Halit:

— Zavallı Saki, diye söylendi.

Sonra Amerikalılara:

— Helikopter nerede? diye sordu.

— Aşağıda, yüz metre kadar ileride..

— Siz oraya gidin; ben de Mi-Çi'

ISSIZ ADANIN MİLYONERİ

Akıllar idurduracak kadar korkunç bir maceraya sürüklenen bu milyonerin hikâyesine gelecek sayımızda başlıyoruz...

yi alıp geleyim. Yalnız, Saki'nin cesedini de götürmeliyiz. Burada bırakmak doğru olmaz!

Amerikalı subay, başını iki tarafa salladı:

— Hayır, dedi. Harpte ölenler, öldükleri yerde kalırlar.

Halit itiraz etmedi:

— Peki, dedi. Ben Mi-Çi'yi getireyim.

Halit, Mi-Çi'nin bulunduğu yere yaklaşırken, otomatik bir silâhın ateşe başladığını duydu. Kayalıklara geldiği vakit, ateş edenin Mi-Çi olduğunu gördü:

— Ne o, Mi-Çi? diye bağırdı.

Mi-Çi gülüyordu:

— Hepsini öldürdüm, dedi.

— Neden öldürdün, karşı mı geldiler?

— Hayır Hali; benim vazifem de buraya kadar idi.

— Ne diyorsun Mi-Çi? Söylediklerini anlamıyorum!

Mi-Çi o kadar memnun idi ki:

— Ben de, dedi. Saki gibi bir vatansız casusum. Artık vazifem bitti!

— Ne demek, sen Amerikalılar hesabına çalışmıyor mu idin?

— Hayır Hali. Ben, Kızıl Rusların casusu idim. Ama, son vazifemi yaptım. Sakinin ölmesi lâzımdı. Onun öldüğünü gördükten sonra, bu kararı verdim.

Halit sordu:

— Sakinin öldüğünü nereden biliyorsun?

— Ben, sizi dinledim. Benim için söylediklerini de duydum. Seni de öldürmem lâzımdı ama, sana kıyamıyorum. Çünkü sen, kahraman bir milletin, kahraman bir askerisin.

Mi-Çi böyle diyerek, tabancasını kalbinin üzerine getirdi ve ateş etti.

Mi-Çi hemen yere yuvarlanmıştı. Halit, hemen onun yanına koştu:

— Ne yaptın Mi-Çi? diye inledi.

Mi-Çi:

— Hali, dedi. Sen sağ ol! Burada fazla durma, hemen kaçın! Çünkü Çin tayyareleri nerede ise gelecekler. Harri'ye de inanma; o da Çin casusudur..

Bu da, Mi-Çi'nin son sözü idi.

Halit, doğru helikopterin bulunduğu yere geldi. Her şey hazırdı ve hemen hareket ettiler..

Halit, Tokyo'ya gldiği vakit, kendisini büyük bir törenle karşıladılar. Kendisini karşılayanlar arasında Harri de vardı.

Halit, Harri'yi kucakladı, elini sıktı; sonra:

— Harri, dedi. Müsaade edersen seni tevkif ettireceğim.

Harri'nin yüzü sapsarı kesilmişti. Birden tabancasına davranmak istedi. Fakat Halit, daha çevik davranmış, Harri'nin ellerini tutarak, orada bulunan Amerikan subaylarına:

— Bu Çin casusunu tevkif ediniz! demişti.

Harri, birden kendini kurtardı ve cebinden çıkardığı tabancasını beynine dayayarak ateş etti ve cansız olarak yere yuvarlandı.

İşte böylece, bir Türk eri olan Halit, üç vatansız casusu da yok etmişti.

SON

MEYDAN OKUYAN HAYDUT

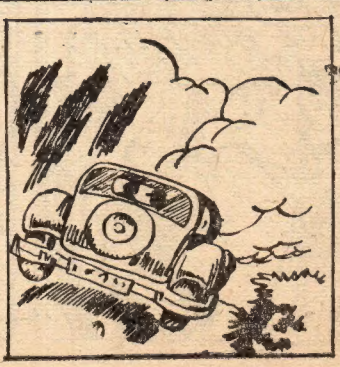

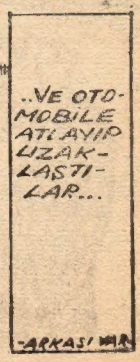

MANDRAKE

MANDRAKENİN POLİS MÜFETTİŞİ ÖNÜNDE OYNATTIĞI İPNOTİZMA FİLMİ DEVAM EDİYOR VE MESELE GİTTİKCE AÇIĞA ÇIKIYORDU..

DEVAM..DEVAM... VAK'AYI BÜTÜN TEFERRÜATIYLA HATIRLAMAĞA ÇALIŞ!

İŞTE YATAKTA YATAN BENDİM.

EVET! RAVAK CESEDİ YATAĞINIZIN DİBİNE GETİRDİ...

...VE CİNAYETİ İŞLEYEN SİLAHI SİZİN ELİNİZİN ALTINA KOYDU!.

İŞTE BAY MÜFETTİŞ VAK'AYI GÖZLERİNİZLE GÖRDÜNÜZ. SEGRİYO MASUMDUR

HAYRET! SİZİN BU İLMİNİZ BİZİM ÇOK İŞİMİZE YARAYACAK..

MANDRAKE BU OYUNU SEN KAZANDIN!

HER ŞEYİMİZİ MANDRAKEYE BORÇLUYUZ. ONA BUNU NASIL ÖDEYECEĞİZ. BİLMEM Kİ?.

BU İŞ HAYIRLI BİR NETİCE İLE BİTTİ PRENS. KURTULDUNUZ!

HAYATIMI KURTARDINIZ MANDRAKE!.

HEMEN HEMEN BÜTÜN SERVETİNİZ DURUYOR. RAVAK BUNLARI HARCIYAMAMIŞ!

SİZE NASIL TEŞEKKÜR EDECEĞİMİZİ BİLEMİYORUM MANDRAKE. ARTIK EVİMİZE DÖNELİM.. FAKAT!...

BELKİ Yİ NE GÖRÜŞÜRÜZ MÜŞ!

PRENSES GÜZEL VE İYİ BİR KIZ!.

EVET. FAKAT KARDEŞİ İÇİN BENİ ÖLDÜRMEYE KALKTI..

ARTIK UNUTALIM. ÇOK ACIKTIM!

PRENSESİ HEMEN UNUTAMAYACAKSINIZ!

ABDULLAH KIZDIRMA SONRA SENİ FARE HALİNE SOKARIM.

ARKASI VAR

Bankerin Katili...

(Baştarafı 2 nci sayfada)

— Bu hususta size inanıyorum, Matmazel Tober. Bana kalırsa amcanız, halıdaki kırışığa çarpıp, sizin elinizde duran silâhın üzerine düştü. Siz, kasaya dayanmış bulunuyordunuz. Bunu, elinizdeki, sapı elmas kakmalı hançerin, kilidin yanına yaptığı çizikten anladım.

— Evet.. Hepsi doğru!

— Pek âlâ.. Amcanız burada ne yapıyordu veya daha doğrusu ne yapmak niyetindeydi?

— Zavallı, fakir çiftçilerin paralarını aldıktan sonra, kaçmak ve beni de götürmek istiyordu. Paraları aldığı için, bu sabah hududu aşmak niyetindeydi. Onu, bu fikrinden vazgeçiremiyeceğimi bildiğim halde, yine bir şeyler yapabileceğimi ümit ediyordum. Bu düşünce ile bütün gece hiç uyumadım.

Bir aralık hafif bir gürültü işittim. Yavaşça yerimden kalktım ve duvarda asılı bulunan hançeri aldım. Evvelâ amcama, plânından vaz geçmesi için yalvardım. Fakir düşsek bile, köylülerin paralarına dokunmamamız icap ettiğini söyledim. Fakat dinlemedi. Onu tehdit ettim Aldırmadı ve kaba bir hareketle beni yana itmeğe çalıştı.

İşte o anda düştü. Aman Allahım, ne feci manzaraydı. Fakat anlayamadığım bir şey var: Bunu, bu kadar çabuk nasıl meydana çıkardınız?

Polis hafiyesi Dekster gülümsedi:

— Çok zor bir iş değildi, Matmazel Tober, dedi. Stram, buraya bir hırsız girdiğini telkin etmek istemiş.. Fakat biraz mübalâğa etmiş.. Esasen, mutfak kapısının üzerinde bulunan kapaklı pencereye açılan tel deliği bile, bunu anlamak için kâfi idi. Çünkü bu delik, içerden açılmış olduğu için, iç tarafı bahçe tarafındakinden daha geniştir. Sonra, profesyonel bir hırsız, başka âletler kullanır ve ayni zamanda işini bitirmeden kaçmazdı.

Matmazel Tober, şimdi sizi maalesef tevkif etmek mecburiyetindeyim. Metin olun. Fakat mahkemede size azamî yardımı yapacağıma, şimdiden söz veriyorum.

KORKUNÇ TESADÜFLER

(Baştarafı geçen sayıda)

Bu döğüşmede namlu benden tarafa dönebilirdi. O zaman işim bitmişti. Çünkü delinin tetiği çekeceği şüphesizdi. O da namluyu bana doğru çevirmeğe çalışıyordu. Fakat artık yavaş yavaş kuvvetim kesiliyordu. Bu dev gibi adamla boğuşmaktan yorgun düşmüştüm. Namlu yavaş yavaş benden tarafa doğru dönüyordu.

Delinin saçı sakalına karışmıştı. Ağzından köpükler saçıyordu. Durmadan:

— Öleceksiniz! diye homurdanıyordu. Öleceksiniz, Mister Grevil! İşte korkuyorsunuz! İşte.. İşte!..

Başım döndü, dizlerim titremeğe başladı. Biraz sonra yere yuvarlanıcağımı anlıyordum. O zaman her şey bitecekti. Artık dayanamıyordum.

Gözlerim karardı. Kulaklarım uğuldamağa başladı. Kara sakallı korkunç suratlı deli, üstüme eğiliyordu. Müthiş bir patlama sesile yere yuvarlandım.

* * *

Gözlerimi açtığım zaman kendimi bir hastahanede buldum. Yanımda bir hastabakıcı vardı. Gülümsedi:

— Geçmiş olsun. Kazayı atlattınız, dedi.

Başımdan geçenleri yavaş yavaş hatırladım. Trendeki kavgayı düşündükçe tüylerim ürperiyordu. Hemşire bu telâşımı anlamıştı:

— Evet, çok büyük bir kaza atlattınız. Doğrusu, büyük şansınız varmış.. Eğer bir, iki saniye geç kalsalardı, dünyaya gözlerinizi kapamış olacaktınız. Tren memurlarından biri tam vaktinde yardımınıza koştu. Fakat ne yazık ki, onu kurtaramadık..

— Kurtaramadınız mı? Bana her şeyi anlatınız, rica ederim!

Hastabakıcı anlattı:

— Bana söylediklerine göre, siz deli ile boğuşuyor, galiba onun tabancasını elinden almağa uğraşıyordunuz. Tam bu sırada kapı açıldı. Tren memurları kompartmanınıza girdiler. Deli, namluyu size doğru çevirmiş bulunuyordu. Ateş etti. Fakat siz tam o sırada bayılmıştınız.

Yere yuvarlanmış olduğunuz için, kurşun size rastlamadı; memurlardan birini yaraladı. Onu buraya getirdiler. Fakat yarası çok ağırdı. Bütün tedavilere rağmen yaşamadı. Zavallı adam, azgın delinin kurbanı oldu. Kendisi yirmi senelik bir memurmuş.. Adı da Mister Grevil imiş.

Kulaklarıma inanamadım:

— Ne dediniz? diye sordum. Adı neymiş?..

Hastabakıcı, bu telâşımdan hiç bir şey anlamadan cevap verdi:

— Grevil, dedi. Rişard Grevil!

Öyle büyük bir heyecana kapıldım ki, yeniden bayılmışım.

* * *

Avukat Ziya Kunt, sustu. Büyük bir dikkatle dinlemiştik. O, ayrı ayrı hepimizin yüzüne bakarak gülümsedi:

— Şaşılacak şey değil mi? dedi. Bu delinin, yine bu adı taşıyan bir adamı nasıl öldürdüğüne şaşıyorsunuz.

Başını salladı, sonra:

— Ben de bilmiyorum, dedi. Dünyada çok defa böyle anlaşılmaz işler oluyor.

Sigarasından bir, iki nefes çekti Sonra sözünü tamamladı:

— Bunu her zaman kendi kendime sorarım. Fakat bir cevap bulamam. Bu, tuhaf bir tesadüf. İşte, asıl işin tuhafı nedir, bilir misiniz? Tren tam uğursuz çınarın yanından geçerken tabanca patlamış.. Bunu sonradan öğrendim.

Bir arkadaş sordu:

— Peki, deli ne oldu?

— Ne olacak, yakalayıp bir timarhaneye kapattılar.

Sonra başını sallayarak:

— Nasıl çocuklar, dedi. Bu hikâyeye siz de şaştınız değil mi? Ne ise, artık gençlik hâtıralarını bırakalım da, biraz da başka şeyler konuşalım.

SON

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

BAYTEKİN

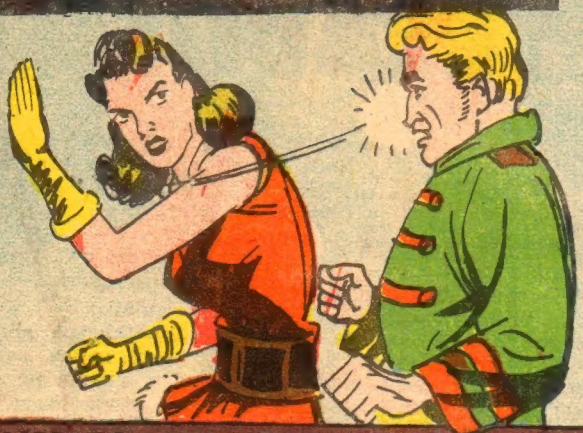

20.

HİDDETİNDEN KONUŞAMAYACAK HALE GELEN DALE, ZEROYU TOKATLAYARAK —KALBSİZ ADAM! DİYE HAYKIRIR

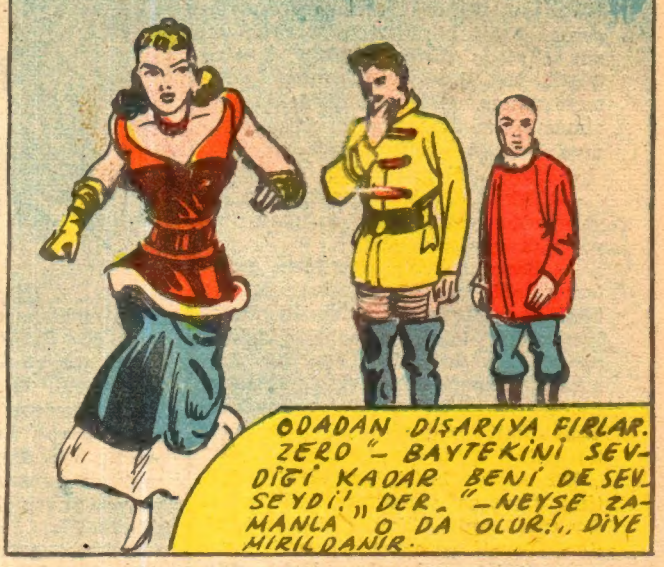

ODADAN DIŞARIYA FIRLAR. ZERO "— BAYTEKİNİ SEVDİĞİ KADAR BENİ DE SEVSEYDİ!" DER. "—NEYSE ZAMANLA O DA OLUR!.. DİYE MIRILDANIR.

LİSA, DALENİN PEŞİNDEN KOŞARAK ONU DURDURUR. —KORKMA, DALE! BEN SENİN DOSTUNUM VE BAYTEKİNİ BULMANA YARDIM EDECEĞİM...

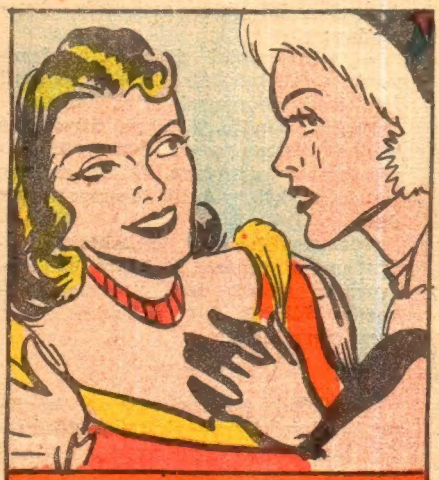

DALE SEVİNÇLE: —LİSA, DER. SEN ÇOK İYİ BİR KADINSIN! — VAKTİMİZ YOK. SEN HAZIR OL VE BENİM ODAMA GEL!

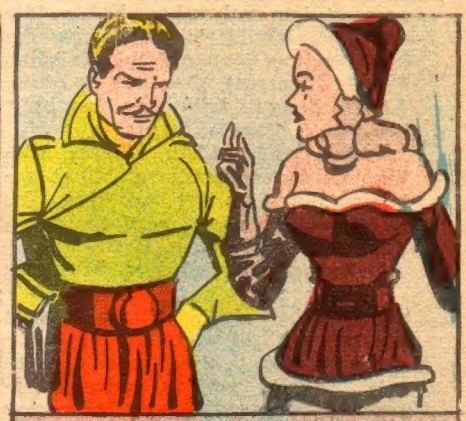

DALEYİ SAVDIKTAN SONRA LİSA, KARDEŞİNİ ÇAĞIRIR. —DERHAL ESİRLER LİMANINA GİT. DALE İÇİN BİR DENİZALTI HAZIRLAYACAKLAR. BİR DAHA SU YÜZÜNE ÇIKMAYACAK ŞEKİLDE DENİZALTININ MAKİNEŞİNİ TAHRİP ET!

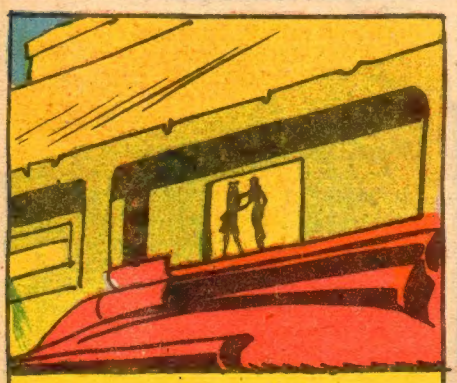

AZ SONRA LİZA, DALE İLE VEDALAŞIR. —ŞİMDİ LİMANA GİDERSİN. HAZIRLANAN DENİZALTI İLE ARAŞTIRMALARINI YAPABİLİRSİN. TALİHİN AÇIK OLSUN!

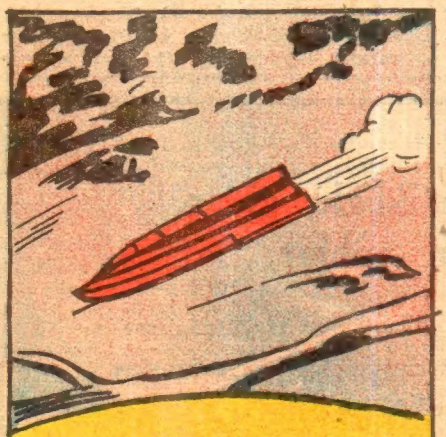

TEPKİLİ KIZAK, SON SÜRATLE YOL ALDIĞI HALDE DALE SABIRSIZLANMAKTADIR. KIZAĞI SÜRENE BAĞIRARAK —ALLAHAŞKINA, DAHA HIZLI, DAHA HIZLI! DER.

DENİZ KIYISINA GELİNCE LİZANIN KARDEŞİ, DALEYİ DENİZALTININ KUMANDANINA GÖTÜRÜR. — HOŞ GELDİNİZ, DENİZALTIMA. MERAK ETMEYİN BAYTEKİNİ BULMAK İÇİN ÇALIŞACAĞIM

ARKASI VAR